



Kristian Djurhuus:



FÓLK RÆDDUST SAKFØRARAR SUM PESTIN

Ein sýslumaður, sum eisini var í fremstu røð í politikki, hevði nógv um at vera. Kristian Djurhuus royndi eisini at hjálpa illa støddum fólki

43. partur

Í hesi áhugaverdu frásøgnini hjá Kristian Djurhuus eru vit komin til 1934, tá ið nógv er á vási bæði í landspolitikki og lokalt á Tvøroyri. Kristian greiðir frá:

Aftur flogfaravitjan og aftur trupul ferð við Smirli

Tann 15. september var vitjan av tveimum enskum Sunderland flogførum. Ætlanin var, at tey skuldu fyrst lenda á reduni í Havn, men tey hættaðu ikki at lenda, sum líkindini vóru. Tískil fóru flogførini til Trongisvágs, har tey lendu í øllum góðum.

Hetta var eitt stórt vónbrot í Havn. Nógvar fyrirreikað, og bretska konsulin, Valdemar Lützen, hevði bjóðað nógvum gestum við til móttøku í samband við hesa vitjan. Men hetta varð nú av ongum.

Ein trupulleiki av hesi avlýsing var, at flogførini skuldu bunkra flúgvarabensin í Havn. Tað mátti nú fáast til Trongisvágs. Tískil varð Smiril sendur ein eykatúr til Tvøroyri við hesum bensini. Hetta var á kvøldið, so eg passaði mær lógir at fara suður við.

Men tað var nógvur mjørki, tá ið vit fóru, og vit høvdu ikki landkenning fyrr enn við innsiglingina til Trongisvágsfjørð. Hetta var ein rættiliga óvanlig ferð. Tá var einki, sum æt radari. Tað einasta, teir høvdu av hentleikum at sigla eftir var kumpass, klokka og

floyta. Við floytuni kundi fáast eitt ekkó, um land var fyri framm. Tað kundi geva eina hóming av, hvar skipið var stadd.

Tað var so tjúkt í mjørka, at lanternurnar máttu slökkjast fyrri ikki at gera ilt verri.

Vit kundu ikki so frægt sum síggja niður á sjógv, sjálvt um lýst varð við lummalykt. Tað var sum at sigla gjøgnum mjólkervatn. Tá ið vit høvdu siglt so leingi, at skiparin helt, at vit skuldu verið við innsiglingina til Trongisvág, og vit ikki enn høvdu fingið landkenning, gav skiparin boð um at ankra. Tá ið vit høvdu ligið ankraðir ein tíma, lætti so mikið í, at vit sóu sunnara part av innsiglingini inn á Trongisvág, so nú var sloppið.

Tað er eingin ivi um, at skiparin, Símun Wilhelm, var ein dugnaligur navigatørur. Hann var skipari á Smirli frá 1934 til 1949.

Dagin eftir var eg umborð á einum av flogførunum, og seinni um dagin var móttøka hjá Richard Thomsen, keypmanni. Eg fór skjótt norður aftur til tingarbeiðið.

Í september fingi vit boð frá Sjalvstýrisflokkinum, at teir kortini ikki fóru at taka undir við teirri figgjarætlan, sum vit annars høvdu verið samdir um. Men hon varð kortini samtykt av lögtinginum.

Hart at panta

Tá ið eg kom suður aftur mátti eg byrja panting av kommunuskatti, ikki júst eitt hugaligt arbeiði.



Tað var aftur flogfaravitjan á Tvøroyri, hesa ferð av Sunderland flogførum.

Tey flestu evnaðu at gjalda. Men so vóru tað tey, sum vóru allar ringast fyrri, har lutir skuldu takast úr heiminum fyrri ógoldna

skattin. Eg vildi helst sloppið undan, men hetta var mín embætisskylda. Serliga minnst eg gomlu konuna, sum græt, tá ið eg fór avstað við hennara seymimaskinu.

Í summum førum var talan um húski, sum ikki høvdu fyrri mat í munnin. Tá kundi eg siga við konuna í húsinum: "Far út til konu mína og heilsa frá mær og sig, at hon skal geva tykkum okkurt at eta og klæði at lata børnini í". Tey vóru ikki so fá, sum tóku við hesum tilboði, og eingin fór óhjálpin av stað aftur. Tá var tað hugaligt at fáa heilsanina: "Gud vælsigni tykkum!"

Fólk ræddust sakførarar sum pestin

Eg var í mong ár umboð fyrri Færø Amt's Sparekasse í Suðuroy. Virksemd var økt nógv seinastu árin. Tað vóru nógv innskot og nógv lán. Rentur og avdráttir vórðu goldin til mín, sum so sendi peningin víðari.

Mannagongdin var, at tá ið nakrir dagar vóru farnir framvið við gjaldfreistina av lánun, sendi sparikassin skuldina uttan ávaring til sakførara at krevja inn. Hetta kostaði sjálvandi eyka og var sum svullur oman á sár hjá fátækum skuldarum, sum ofta høvdu tað nógv trupult framm-anundan.



Kristian Djurhuus var nógv ferðir við Smirli

Henda myndin er tikin umborð á Smirli 4. august 1959 á veg norður til Havnar.

Aftast: Kristian Djurhuus, Niels Holm Jacobsen og Dion Nolsøe.

Fremst: Mortan Erik Leo (sonur Alla Leo) og Jóannes Ismarsson Joensen.

Myndaeigari er: Jóannes I. Joensen